

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1124

29.09.2024 (135)

Ādolfs Hitlers: Mīlotais fīrers

1. daļa

Ievads

Ādolfs Hitlers noteikti bija vismīļākais jebkuras tautas līderis!

Šī mīlestība padarīja viņu tik efektīvu. Šī efektivitāte padarīja viņu tik bailīgu ienaidniekam. Šīs bailes padarīja viņu tik nicināmu no ienaidnieka gadu pēc gada un desmit gadus pēc desmit gadiem.

Mīlestību nevar uzvarēt ar naidu. Patiesību nevar iznīcināt ar meliem. Cildenību nevar iznīcināt nešķīstība.

Kādu dienu plūdi mainīsies...

Gerhards Lauks

1999. gada oktobris (110)

Kas bija Ādolfs Hitlers?

Michael Storm

Mūsu fīrers Ādolfs Hitlers bija ļoti apdāvināts cilvēks. Viņš pildīja daudzas ārkārtīgi smagas lomas, tostarp kara virspavēlnieka, politiskā līdera un celtnieka, lai minētu tikai dažas no tām. Manuprāt, visbiežāk atzītā loma - t. i., kara virsaitis - *nebija* īstais iekšējais cilvēks. Lai gan viņš ar visu savu enerģiju ķērās pie uzdevuma veikšanas, tas nebija viņa iekšējais aicinājums. (Piemēram, viņš līdz 1943. gada beigām atteicās no ekonomikas pārorientēšanas uz totālo karu, bet līdz 1944. gadam - no vācu sieviešu iesaukšanas kara darbos, jo cerēja veiksmīgi pabeigt karu, nemainot savas dzīves gaitu).

Lai gan viņš, protams, bija patiesi talantīgs politiskais līderis un dinamisks valstsvīrs, tās bija ārējās lomas, kas tomēr neapmierināja iekšējo cilvēku. Pēc ziemas krīzes austrumu frontē tās atkāpās kara virspavēlnieka lomas vietā, ko bija spiests uzņemties Fīrers.

Ādolfa Hitlera iekšējā būtība, kas ir redzama visā viņa dzīvē, ir *celtnieka* būtība. Šā gada dzimšanas dienas raksta mērķis ir šo faktu izpētīt. Pretēji ebreju mediju negatīvajam tēlam par mūsu mīļoto fīreru, viņš bija vispozitīvākais, konstruktīvākais līderis vēsturē.

Bērnībā viņš vēlējās kļūt par gleznotāju. Un jaunībā viņš pat pelnīja iztiku kā mākslinieks. Tomēr savu patieso iekšējo aicinājumu viņš atklāja tikai tad, kad iestājās Vīnes universitātē. Mākslas institūtā viņa pieteikumu noraidīja, un tas salauza viņam sirdi. Taču viņam pateica, ka viņa nākotne ir arhitektūras jomā un ka viņam vajadzētu pievērsties šai jomai.

Savas dzīves laikā Ādolfs Hitlers projektēja mājas, ēkas, stadionus, tiltus, darba rajonus un veselas pilsētas. Katrā no tiem bija viņa visdziļākā "es" personīgā zīmoga nospiedums. Alberta Špīra kā Reiha galvenā arhitekta uzdevums bija pārņemt fīrera idejas, skices, rasējumus un modeļus un pārvērst tos realitātē. Betona, stikla un tērauda būves izauga visā Vācijā, kad fīrera sapņi ieguva formu. Viņa celtniecības programma turpinājās no 1933. līdz 1943. gadam. Taču Vācijai nebija ne strādnieku, ne izejmateriālu, lai šajā īsajā desmit gadu periodā sāktu īstenot kaut daļu no iecerētajiem projektiem.

Līdz 1944. gadam vācu bruņojuma celtniecības programmai tika atvēlēta mazāka vieta nekā viņa celtniecības programmai. 1938. gadā Francija viena pati apsteidza Vāciju bruņojuma jomā. Lielbritānija 1939. gadā RAF iztērēja vairāk līdzekļu nekā

Hermanis Gērings Luftwaffe. Francijai 1940. gadā bija divreiz vairāk modernu tanku nekā Vācijai. Un šīs divas tā sauktās miermīlīgās demokrātijas bija *visvājākās* milzīgajā sabiedroto lielvaru koalīcijā, kas ieskauj Vāciju briesmīgākajā cilvēcei zināmajā karā. Tomēr tām - ASV, PSRS, Lielbritānijai, Francijai u. c. - bija vajadzīgi vairāk nekā seši gadi. - lai sagrābtu mazo Vāciju.

Acīmredzot automaģistrāļu, ēku un pilsētu fiziska izveide bija fīrera ļoti augsta prioritāte. Tomēr pat šie gigantiskie projekti nespēja pilnībā parādīt viņa iekšējo būtību, kas bija daudz lielāka.

Kad Ādolfs Hitlers kā septītais biedrs iestājās nezināmajā NSDAP, viņš uzsāka kampaņu, lai izveidotu spēcīgu politisko mašīnu, kas no neskaidrības pārauga visaptverošā kustībā, kuru mēs redzam magnētiskajā filmā "*Griba triumphs*". Nekas no tā nebūtu bijis iespējams bez viņa iekšējā dzinējspēka. Izveidot partijas mašīnēriju nebija viegli, un visā ceļā bija jācīnās ar briesmīgiem ienaidniekiem. Tā kā partijas politiskā daļa pieauga līdz miljoniem biedru, Fīrers izveidoja daudzas kustības nodaļas, lai katrs biedrs varētu piepildīt savu personīgo likteni. Slavenākās, protams, bija S.S., S.A. un *Hitlerjūendas*. Taču pastāvēja desmitiem citu, daudz lielāku organizāciju, kas atbalstīja strādniekus, lauksaimniekus, studentus utt. To biedru skaits aizēnoja pat divu miljonu cilvēku S.A. Fīrera ģēnijs bija tik liels, ka praktiski ikviens tika iekļauts nacionālajā struktūrā, kur guva gandarījumu no tā, ko darīja vislabāk, un tas savukārt vienoja tautu tā, kā nevienu tautu ne pirms, ne pēc tam.

Ādolfs Hitlers ne tikai izveidoja visplašāko politisko kustību pasaules vēsturē - visnelabvēlīgākajos apstākļos, kādus vien iespējams iedomāties -, bet arī izveidoja spēcīgāko ekonomiku Eiropā. Kad 1933. gada 30. janvārī fīrers nāca pie varas, Vācijas ekonomika bija izdegusi un dūstoša. Bezdarba līmenis pārsniedza 25 %. Vācijas marka bija bezvērtīga. Starptautiskā tirdzniecība bija neiespējama ebreju pasaules depresijas un Lielbritānijas atteikuma atļaut Vācijai piekļuvi pasaules tirgiem dēļ. Versaļas līgums aizliedza pat muitas savienību ar Austriju. Īsāk sakot, Vācija bija nabadzīga un ieskauda ar naidīgu valstu protekcionisma mūri. Vācijai bija jāpaliek ekonomiskai verdzenei uz visiem laikiem. Lai nodarītu vēl lielāku ļaunumu, Pasaules ebreju kustība, kas atradās Ņujorkā, pasludināja karu nacionālsociālistiskajai Vācijai. Viņi aicināja pret Vāciju vērst pasaules ekonomikas boikotu un izmantoja visus savus ekonomiskos un politiskos sakarus visā pasaulē, lai Vāciju nožņaugtu.

Šķietami bezcerīgais uzdevums fīreru neapbēdināja. Dažu stundu laikā pēc kļūšanas par valsts bez stūres vadītāju viņš uzsāka herkulesa uzdevumu - jaunas

tautsaimniecības veidošanu. Fīrera enerģija neticamā ātrumā pārvērtā izmirstošo ekonomiku dzīvotspējīgā, spēcīgā un enerģiskā ekonomikā. Miljoniem cilvēku atgriezās darbā. Ģimenes varēja atkal sākties no jauna. Patiesa cerības sajūta caurstrāvoja visas Vācijas dzīves struktūras. Līdz 1938. gadam Vācijas ekonomika bija spēcīgākā Eiropā. Tā pat piedzīvoja akūtu darbaspēka trūkumu. Itāļi, poļi un franči plūda uz Vāciju, lai pabarotu savas ģimenes.

Diemžēl pasaules miera labad tikai nacionālsociālistiskā Vācija izcīnīja savu ceļu, lai atbrīvotos no ebreju naidīgās pasaules depresijas naga. ASV 1941. gada 7. decembrī joprojām bija tās gūstā, un Anglija no tās neizkļuva. Karš tikai nodrošināja piespiedu racionalizāciju, un pēc kara Anglija atkal ieņēma milzīgajā pirmskara depresijā - bez savas impērijas.

Lai cik milzīgi būtu šie sasniegumi - pilsētu, partijas un ekonomikas veidošana -, tie nav fīrera dzīves vainagojums. 20. gadsimta 30. gados Ādolfs Hitlers vairākkārt apliecināja pasaules līderiem, ka nacionālsociālisms nav paredzēts eksportam, pretstatot savu politiku ebreju boļševiku internacionālei, kas iebruka visās valstīs, lai iekarotu pasauli savai marksistiski-žīdu supervalstij. Nacionālsociālistiskā revolūcija bija paredzēta tikai Vācijai, un deģenerētajām plutokrātiskajām demokrātijām nebija no kā baidīties. Bet tās baidījās!

Ebreju naidis pret ariju tīrības atdzimšanu kulmināciju sasniedza pasaules karā, kurā nacionālsociālistiskā Vācija stājās pret ebreju kloniem. Karš sākās kā nacionāla cīņa, kurā Vācija cīnījās par vācu izdzīvošanu naidīgajā, ebreju kontrolētajā pasaulē. Tomēr kara gaitā desmitiem tūkstošu brīvprātīgo pieplūda pie nacionālsociālistu karoga, lai cīnītos ne tikai par Vāciju, bet arī par jaunu pasaules kārtību. Viņu mērķis bija izveidot vienotu ariju Eiropu.

Sākumā Hitlers bija pret to. Viņš tikai vēlējās, lai Vācija tiktu atstāta mierā. Taču, kad kļuva skaidrs, ka karu nevar lokalizēt, viņa viedoklis no vācu skatpunkta pārvērtās par Vācu un Eiropas uzskatu! Nelielā Vācija būtu kļuvusi par virzītājspēku vienotajā ariju nacionālsociālistiskajā Eiropā, kas stieptas no Lisabonas līdz Maskavai. Tā kļūtu par neuzvaramu lielvaru un būtu vairāk nekā līdzvērtīga ASV ebreju plutokrātijai un PSRS ebreju boļševismam.

Generālis Leons Degrels vadīja savus Waffen S.S. Beļģijas karaspēku austrumu frontē. Viņi cīnījās par Beļģijas vietu Panārijas Eiropā. Hitlers viņu (un viņa vīrus) ļoti cienīja. 1945. gadā viņš pat teica, ka, ja viņam būtu dēls, viņš gribētu, lai viņš būtu kā Leons Degrelle!

Līdz kara beigām Fīrers bija izveidojis patiesi panārijisku Eiropas kustību, kas rosināja simtiem tūkstošu ne tikai atbalstīt, bet arī cīnīties un izliet asinis par to pat pēdējās Reiha bezcerīgajās stundās. Fīrera bunkuru Berlīnē līdz pēdējam aizstāvēja Waffen S.S. ārzemju brīvprātīgie.

Neticamais veikums - gadsimtiem ilgi sašķeltās Eiropas apvienošana - bija ne tikai fīrera kronējošais sasniegums. Tas ir arī katalizators, kas turpina attīstīt nacionālsociālismu no ekskluzīvi vācu kustības par šodienas vispasaules, panārijisku fenomenu. Šis sapnis par patiesu mieru visā pasaulē ir spēcīgs miljoniem balto cilvēku sirdīs visā pasaulē.

Ādolfs Hitlers bija izcilākais no visiem līderiem. Viņa mantojums mums ir viņa koncepcija par mieru pasaulē, kas balstīta uz jauno pasaules kārtību, kuras pamatā ir panārijiešu nacionālsociālisms. Vienkāršāk sakot, visi baltie cilvēki tiks apvienoti ariju brālībā, kurā mēs dalīsimies mūsu kolektīvā ģēnija, darba un rases pārākuma labumus.

20. aprīlis ir mūsu mīlotā līdera Ādolfa Hitlera dzimšanas diena. Kamēr ikviens abonents, atbalstītājs un aktīvists svin svētkus, pajautājjiet sev: *"Ko man vajadzētu darīt, lai palīdzētu pabeigt fīrera svarīgāko darbu? Ko es varu darīt, lai nodrošinātu savu ariju bērnu izdzīvošanu šajā arvien naidīgākā, nebalto pasaulē?"*.

Pieminot mūsu kritušā līdera Ādolfa Hitlera sapni par vienotu ariju rasi. - *HEIL HITLER!*

Svētceļojums

līdz Katti

"Šodien man šķiet, ka liktenis ir izvēlējis Braunau am Inn par manu dzimšanas vietu. Un tāpēc šī mazā pilsētiņa pierobežā man šķiet lielas misijas simbols.

Ādolfs Hitlers, *MEIN KAMPF*, 1. sējums, I nodaļa

Kad vilciens no Zalcburgas traucās pāri zaļajai dabai ar sudrabetām upēm, kas mijās ar piparkūku ciematiņiem, es sāku sajost tūkstošiem kilometru un trīs dienu ceļojuma garumu, ko no Čikāgas pavadīju lidmašīnā, prāmī un pa dzelzceļu. Melni un pelēki mākoņi slīdēja zemu virs pirmatnējiem kalniem, pārmaiņus paslēpjot un atklājot to raupjās virsotnes - skaista, dramatiska, pastāvīgi mainīga Augšaustrijas panorāma. Taču es biju vairāk noguris nekā sajūsmā un ilgojos pēc siltas gultas draudzīgā Gasthofā.

Kad vilciens palēninājās un apstājās nākamajā stacijā ar nosaukumu "Braunau am Inn", mani pārņēma nogurums un adrenalīna pieplūdums, kas uzlādēja manas vielmaiņas baterijas. Lai gan ierasties šajā mazajā viduslaiku pilsētiņā plānoju jau vairākus mēnešus, pirmo reizi ieraugot šo stacijas nosaukumu pa vilciena logu, mani pārņēma šoks. Man tas bija izdevies! Es patiešām biju šeit." Uz pleciem uzvilcis mugursomu, es pa aukstu lietusgāzi gāju pāris kilometrus no stacijas līdz vientuļajai Linzera ielai, kur uzzināju par ēdnīcu Maybräu Gasthof. Man paveicās. Saimniece man teica, ka visas pārējās vietas Braunau pilsētā un kilometrus apkārt ir rezervētas, bieži vien mēnešiem uz priekšu. "Es par to nebrīnos," es mīklaini teicu, un viņa pasmaidīja. "Šomēnes šeit ir visa pasaule." "Kas?" Es nopriecājos. "Tikai pagaidiet. Tu redzēsi!" Un viņa atstāja mani vienu, lai pārdomātu viņas mīklu savā ērtajā mazajā kabīnē.

Pamodos rīta agrumā, kad rīts vēl bija mitrs no vakardienas lietugāzēm. Taču pilsēta bija pilna ciema rosības, un es apbrīnoju brīnišķīgo, harmonisko modernās dzīves - veikalu un māju - saplūšanu ar pagājušo gadsimtu tradicionālajām ēkām un ielām. Es turpināju ceļu līdz Lincera ielas galam, kas iepretim atvērās gaisīgajā tirgus laukumā, kas bija kā no viduslaikiem. Tās dienvidu galā atradās Zalcburgas tornis (Salzburger Tor) - masīva arka, kas pirms piecsimt gadiem sargāja sākotnējo ieeju Braunau. No otras puses ielas tilts šķērso nelielu Innas upes pieteku. Iespējams, simt piecdesmit metru attālumā no Tor joprojām pastāv liela, vienkārša, balti apmesta ēka, kurā šodien mitinās daudzdzīvokļu namu iemītnieki. Tieši uz šo šķietami neievērojamo būvi neierastā Austrijas pilsētiņā es biju ieradies no otras pasaules malas. Jo šeit, Zalcburgas Vorštates namā, bija dzimis Zemes dižākais dēls, un es biju ieradies svinēt viņa simto dzimšanas dienu.

Nebiju arī viens, par ko uzzināju nākamajā dienā, kad Austrijas armijas regulāro vienību un īpašie spēki pēkšņi ieņēma Braunau am Inn. Transports pāri tiltam uz Vācijas robežu tika slēgts, un personām, kas iebrauca pilsētā, bija jāuzrāda dzīvesvietu apliecinošs dokuments. Virs galvas zemu riņķoja militārais helikopters, kamēr desmitiem bruņutransportieru traucās pa veco tirgus laukumu. Ainās, kas atgādināja Holivudas 40. gadu propagandas filmas, starp apjukušajiem ciema iedzīvotājiem šūpojās karavīri ar ložmetējiem, un ķiverēs tērptas figūras ar pistolēm izvietotās virsnieku ekipāžās sardzes posteņos. Visā pilsētā parādījās plakāti, kas nepārprotami vēstīja, ka Braunau ir izsludināts kara stāvoklis. Valdības plakāti brīdināja, ka no trešdienas pulksten 14.00 līdz piektdienas pulksten 9.00 ir stingri aizliegtas jebkāda veida publiskas demonstrācijas. Runāšana skaļā balsī vairāk nekā divām personām, ielu sapulces vai piketēšana uz ietvēm, skrejlapu izplatīšana, lozungu izkliegšana, pat personas, kas valkāja "aizdomīgu apģērbu", tika nekavējoties arestētas un sauktas pie atbildības saskaņā ar Austrijas "antinacistiskajiem" likumiem.

Pašapmierinātie demokrātijas aizstāvji rīkojās tieši tāpat kā viņu pašu nepatīkamās "totalitāro fašistu" karikatūras. Taču tieši pirms viņu ierašanās pilsētu pārpludināja tūkstošiem "svešinieku" no visas Eiropas un Amerikas, pat Austrālijas, Dienvidāfrikas un Austrumiem. Nabaga mazā Braunau piepildījās ar apmeklētājiem, un atmosfēra kļuva arvien smagnējāka un saspringtāka. Ikviens lūpā skanēja baumas. Vilkaču komandieriem pusnaktī virs Zalcburgas torņa vajadzēja pacelt svastikas karogu. Tika uzskatīts, ka naktīs pa ielām klīst ebreju slepkavas. Teroristi no Milānas grasījās pie mēra nama uzstādīt Simona Vīzentāla tēlu. Sabiedrības bažas nemazinājās, kad valdības karaspēks pār Zalcburgas torni pārvilka barikādes, norobežojot Veco Vorštati ar tās aizliedzto zonu. Caur arku es varēju redzēt ielu aiz tās, kas šausmināja ar savu piespiedu tukšumu.

Līdz vēlam vakaram Tirgus laukums bija lielā mērā pamests, izņemot karavīrus, kas atradās savos posteņos. Taču visi krodziņi un restorāni bija pārpildīti ar rosīgiem svinētājiem. Neilgi pirms pusnakts sākās notikumi. Viesnīcā "Gann Hotel", netālu no Zalcburgas torņa ar barikādēm, kāds pasūtīja pudeles labākā mājas šampanieša, un visapkārt skanēja tosti ar apsveikumiem dzimšanas dienā. Mana paša Maybrāu restorānā Ratskeller, pie blakus esošā galdiņa, kuru ieskauj Minhenes universitātes studenti, kāds jauns vīrietis gudri piecēlās, sakrata labo roku aizliedzta sveicienā un kļiedza no visas sirds: *"Par Lielvācijas Reihu, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"* Ne viņu, ne viņa biedrus neviens netraucēja.

Tā kā biju viens, manas svinības bija klusākas. Es aizgāju uz tuvējo tukšo tirgus laukumu un apsēdos uz soliņa zem lielā ciema pulksteņa. Es paskatījos uz debesīm.

Mākoņi, kas pēdējo nedēļu bija aizklājuši lielāko daļu Centrāleiropas, bija izklīduši, un novērojamās zvaigznes nenovēršami dejoja savās liktenīgajās pozīcijās, kamēr portamento zvaigznes bezkaunīgās plaušas smeldzīgi pulsēja pusnakti. Būt šajā vietā, šajā brīdī - nav vārdu. Kad mūžībā atskanēja pēdējais sitiens, es nospiedu atskaņošanas pogu savā mazajā magnetofona atskaņotājā. Badenveilera, viņa mīļākais maršs, pulsēja manās ausīnās.

Nākamajā rītā tirgus laukums bija pārpildīts ar gaidošiem cilvēkiem. Šķita, ka viņi visi gaida, gaida - gaida ko? Ko? Bija sajūta, ka viņš pats ik mirkli parādīsies, iespējams, stāvot stāvus lielā melnā mercedesā. Varbūt viņi gaidīja kaut ko tādu. Dzīvais gars, emocionāli taustāmā klātbūtne cilvēka, kurš četrdesmit gadus pēc savas fiziskās nāves aicināja pasaules uzmanību uz savu dzimteni, kļuva intensīvāka, izpaudās spēcīgāk.

Tuvojoties pusdienlaikam, pūļa vidū noslēpumainā kārtā parādījās itāļu fašistu grupa. Viens no viņiem, nepakļaujoties varas iestāžu pārliecinošajai klātbūtnei, mēģināja runāt. *"Mēs sveicam baltās rases lielāko varoni dzimšanas dienā! Viņš mūžīgi dzīvo savu asins brāļu un māsu sirdīs un prātos! Nekādas ebreju tirānijas."* - Karavīri uzskrēja viņam un viņa biedriem, bet ne pirms viņi apstulbinātajiem skatītājiem atstāstīja salūtu. Daži no pūļa uzdrošinājās atbildēt ar salūtu. Citi gavilēja, un daži sāka dziedāt veco šturma kareivju dziesmu "Brüder in Zehen und Gruben", kas acīmredzot bija asprātīga atsauce uz itāļu īso runu par "asinsbrāļiem". Policija pat šos respondentus izvilka arestam, kas šajā pasaules daļā ir smags apgrūtinājums.

Manas mazās svinības notika aiz šīs burzmas, Pfarrkirche laukumā pie brīnišķīgās 15. gadsimta Svētā Stefana katedrāles. Vispirms es nokāpu netālu esošajā kara upuru piemiņas memoriālā, uz kura sienām ir publiska epitāfija ar Braunau kritušo vārdiem. Grīdas centrā atrodas varonīgā nāvē aizmigušā karavīra tēls. Uz ziemeļu sienas atrodas Staļingradā kritušo kareivju goda saraksts. Šeit es novietoju ziedu pušķi ar nelielu svītru, uz kuras rakstīts: "Un jūs vēl esat uzvarējuši!". Kāpjot pa kāpnēm ārā no memoriāla, es pārgāju uz Pfarrkirche, kur altāra centrā noliku ziedošu mūžzaļu vainagu ar viņa fotogrāfiju un aizdedzināju visaugstāko upurēšanas sveci.

Meditējot baznīcas solā, es redzēju, kā kāda veca sieviete ienāca un devās tieši pie altāra, kur viņa pamanīja manu vainagu ar fotogrāfiju. Lai gan viņa bija acīmredzami pārsteigta par savu atklājumu, viņa netraucēja mūžzaļajam vainagam. Citi cilvēki nāca, ar acīmredzamu izbrīnu to ieraudzīja, bet atstāja to neskartu.

Es aizgāju uz katedrāles aizmuguri, lai apskatītu seno kristāmgaldiņu, pie kura tika kristīts zīdains, un tad atgriezos pārpildītā Turgus laukuma spilgtajā saules gaismā. Šie vienkāršie, klusie notikumi savā stāstījumā nespēj izteikt šīs Dienu dienas dziļi aizkustinošo kvalitāti un dziļo emocionālo pārdzīvojumu, kas noteikti bija iekšēji iedvesmojošākā diena manā mūžā. Līdz šai aprīļa dienai es lielā mērā biju izmisis par mūsu izredzēm gūt panākumus. Šī neizmērojamā nelaime - Otrā pasaules kara zaudējums - šķita neatgriezeniska. Kopš šīs zemes civilizācijas katastrofas bēdīgā noslēguma kustība ir cīnījies uz priekšu, kritusi un atkal cīnījies uz priekšu laikmetā, kad ļaunuma hipnotizējošie spēki šķiet neuzvarami.

Taču 20. aprīlī, viņa simtajā dzimšanas gadadienā, viņa svētajā dzimtajā vietā, man pamazām ienāca prātā negaidītā atziņa, ka es biju bijis šaurs prāts, ierobežojot savu izpratni par kustības attīstību un progresu tikai savā plānajā laika nogrieznī. Viņa ideja ir MŪŽĪGA koncepcija. Vēsturiskās sekas, ko viņš iekustināja, ir notikumu plūdmaiņa, kas ar gadiem uzņem neapturamu tempu un aiziet tālu nākotnē. Mūsu Kustība ir Dabas likumu piemērošana cilvēku lietām, un Daba ir visvarena. To var īslaicīgi kavēt, bet tās spēki tikai pieaug, lai galu galā uzbrūk uz priekšu vēl nīknāk nekā jebkad agrāk.

21. aprīlī pēc tam, kad varas iestādes pacēla barikādes pie viņa mājas, pūļi plūda pret to kā musulmaņi ap Mekas Svēto akmeni. Es biju starp daudziem svešiniekiem, bet mēs visi pēkšņi jutāmies radniecīgi cits citam, svastikas brāļi un māsas, un kopā būšana šajā godināmajā vietā bija kā atgriešanās mājās. Viņa gars mūs visus apskāva, padarīja mūs par saviem biedriem un piepildīja ar pārliecību par nākotni. Pats fakts, ka mēs bijām ieradušies no visas zemes uz šo vietu, šajā īpašajā laikā naidīgās pasaules vidū, bija pietiekams pierādījums tam, ka šī ideja vēl dzīvo." Tas bija, kā viņš teica filmā "Gribas triumfs", - "mūsu sirds pavēle" mūs apvienoja. Mēs izjutām vienreizēju lepnumu, apzinoties, ka nākamās paaudzes apskaudīs mūs, kas pulcējāties šeit šajā unikālajā brīdī, lai aizdegtu dzimšanas dienas sveci, ieskauti plašā nezināšanas un ļaunuma nakts laika. No šīs liesmas vienlaikus izplatīsies bāka, lai apgaismotu mūsu rasu radniekus, un uguns, lai sadedzinātu mūsu pēcnācēju indētājus.

Es biju ieradies Braunau am Inn, lai piedāvātu viņam kaut niecīgus svētkus, lai godinātu viņa piemiņu. Taču viņš man dāvāja tikpat lielu dāvanu kā pati dzīve - atjaunotu, nesatricināmu ticību mūsu neizbēgamajam, absolūtajam triumfam. Heil Hitler! Tūkstošreiz Heil Hitler!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT-NICHT TOT !

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

NS Ziņu biļetens
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)

Priekšējais ziņojums
Intervija ar Molliju

Trešā daļa

NSK: Jūsu pašreizējie projekti acimredzot ir saistīti ar filozofiju un mākslu.

Lādzru, raksturojiet savu viedokli par šādu tēmu ietekmi politikā.

Mollija: Es joprojām cenšos atjaunināt fotogrāfiju, bet pārvarā esmu koncentrējusies uz Adolfa Hitlera un cilvēces armiju (www.mourningthecent.com/truth.htm). Šobrīd man ir 21 lappuse, un man vēl ir tik daudz darāms. Otrā pasaules kara izpēti ir absolūti informācijas mīnu lauks. Tu meklē informāciju par visu lietu un atrodi vēl divas lietas, kas jāpēta. Tā ir tāda kā arheoloģa sajūta, kas izrakņo aprakto pagāni. Pagāni, kuru visi nevēlētos izvēlēties gamēt. Mēs varam veltēt patērētājiem internetaus par informāciju un atlaupītiem, daļu gantā ir parādījis šķērslis, kas ir ļoti sarežģīti veikt.

the NEW ORDER

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Paul Hitler
Gerhard Lank

TROTZ VERBOT-NICHT TOT !

NSDAP/AO ir pasaulē lielākais Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!

Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās

Simtiem grāmatu daudzās valodās

Simtiem vietņu daudzās valodās

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK! MOD BOLSCHEVISMEN!

The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler in Italy
Hitler's Relations
HITLER in ITALIEN

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance
BOARSE!

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe in Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!